

ΧΑΙΡΕΤΙΣΜΟΣ ΕΠΙΣΚΟΠΟΥ ΓΡΗΓΟΡΙΟΥ,
ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΟΥ ΠΕΡΙΣΤΕΡΙΟΥ,
ΕΙΣ ΤΟ ΙΘ΄ ΠΑΝΕΛΛΗΝΙΟΝ ΛΕΙΤΟΥΡΓΙΚΟΝ ΣΥΜΠΟΣΙΟΝ
ΣΤΕΛΕΧΩΝ ΙΕΡΩΝ ΜΗΤΡΟΠΟΛΕΩΝ

(Περιστέρι, 22-24 Σεπτεμβρίου 2025)

Πανοσιολογιώτατε Ἐκπρόσωπε τοῦ Μακαριωτάτου Ἀρχιεπισκόπου,
Σεβασμιώτατοι Συνεπίσκοποι,
Ἀξιότιμε κ. Ἀντιπεριφερειάρχᾳ Δυτικῆς Ἀττικῆς,
Ἀξιότιμε κ. Δήμαρχε Περιστερίου,
Ἀξιότιμοι κ. Συνάδελφοι Ἀκαδημαῖκοί,
Σεβαστοὶ Πατέρες καὶ ἀγαπητοὶ ἀδελφοὶ Σύνεδροι,

Ὅταν ὁ Χριστὸς «ἀναλαμβάνόμενος μετὰ δόξης» στό ὄρος τῶν Ἑλαιῶν θέλησε νά χαροποιήσῃ τοὺς θλιμμένους, λόγῳ τοῦ χωρισμοῦ, μαθητές Του, τοὺς ὑποσχέθηκε τὴν ἀποστολή ἄλλου Παρακλήτου. Αὐτὴ ἀκριβῶς ἡ ὑπόσχεση καὶ ἡ συνακόλουθη πραγμάτωσή της κατέστη ἔκτοτε ἀκένωτη πηγὴ δωρεῶν γιὰ τὸν ταλαίπωρο ἄνθρωπο, πού, γευόμενος καὶ εὐεργετούμενος ἀπὸ τὰ νάματά της, ζεῖ ἤδη ἀπὸ «τόν νῦν αἰῶνα» τὴν χαρὰ τῆς Βασιλείας. Δύο χιλιάδες χρόνια πέρασαν ἀπὸ τότε πού τό πανάγιο καὶ ζωοποιό Πνεῦμα, ὃχι μέ τρόπο δυναστικό, ἀνελεύθερο, ἀπολυταρχικό, ἀλλὰ ὡς «φωνὴ αὖρας λεπτῆς» ξεχύθηκε σέ ἕναν κόσμον ἀντιπνευματικό, πνευματομάχο καὶ ἐκκοσμικευμένο, γιὰ νά τὸν ζωογονήσῃ, νά τὸν προσλάβῃ, νά τὸν καινοποιήσῃ, νά τὸν σώσῃ, σεβόμενο τό αὐτό Πνεῦμα πάντοτε τὴν δοθεῖσα ἀπὸ τό ἴδιο ἐλευθερία του εἴτε νά ψελλίζει ταπεινά τὴν ἐπίκληση «ἐλθέ καὶ σκήνωσον ἐν ἡμῖν» εἴτε, ἀντίθετα, νά τό ἀρνεῖται καὶ νά τό ἀποδιώχνῃ...

Ὁ Χριστὸς μυστηριωδῶς, γιὰ τοὺς λόγους πού ἐκεῖνος ὡς Θεὸς γνωρίζει, ἐστέρησεν τὴν ἱερωσύνη ἀπὸ τοὺς ἁγίους Ἀγγέλους καὶ παρέδωκεν «ἐν Ἀγίῳ Πνεύματι» ἔργο ἀνώτερο τοῦ ἀγγελικοῦ, στόν ταπεινὸ ἄνθρωπο. Κατεστάθη ἔτσι ὁ ἄνθρωπος λειτουργὸς τῶν ἁγίων μυστηρίων, ἱεουργὸς τῆς λατρείας τοῦ Θεοῦ, ποιμὴν «θεῶν κεκελευσμένων», πού προσέρχονται τώρα γιὰ νά λάβουν ζωὴ «ἐκ τῆς ὄντως ζωῆς» καὶ νά τὴν προσφέρουν μέ τὴν σειρά τους στόν κόσμον καὶ τὴν πλάση, πού πεθαίνουν ἀπὸ τίς θνησιγενεῖς μακράν τοῦ Θεοῦ ἐπιλογές αὐτοῦ τοῦ ἐκκοσμικευμένου κόσμου.

Αὐτὸς ὁ κόσμος σήμερα, μεταξύ τῶν ἄλλων, ἐπιμένει, χωρὶς γνώση ἢ ἀκριβέστερα, χωρὶς τὴν «ἐν Ἀγίῳ Πνεύματι» ἐμπειρία, νά ἐπιβάλλῃ τὴν γνώμη του ἢ καὶ τὴν νοοτροπία του στὴν Θεῖα Λατρεία. Ἐπιθυμεῖ νά τὴν «ἀνακαινίσῃ» (sic), νά τὴν καλλωπίσῃ, νά τὴν φτιασιδώσῃ, μέ ὅσα ἱκανοποιοῦν τὰ μάτια, τὰ ἀφτιά, τὴν ἀντίληψή του, τίς αἰσθήσεις του, τὰ θέλητρά του, μέ τρόπο δηλαδή τόσο ἐπίπλαστο καὶ τόσο πρόσκαιρο. Ξεχνᾷ αὐτὸς ὁ κόσμος ὅτι ὁ Χριστὸς διὰ τῆς Ἐκκλησίας, μέ τὴν Ἀνάστασή Του, ἦλθε καὶ ἔρχεται νά χριστοποιήσῃ, νά οὐρανοποιήσῃ καὶ νά ἀγιάσῃ ἀπὸ τώρα τὸν ἄνθρωπο. Ξεχνᾷ αὐτὸς ὁ κόσμος «ὅτι πνεῦμα ὁ Θεὸς καὶ τοὺς προσκυνοῦντας αὐτόν ἐν πνεύματι καὶ ἀληθείᾳ δεῖ προσκυνεῖν».

Εἶναι κακές τελικά οἱ ἀλλαγές; Εἶναι κακὴ ἡ προσπάθεια γιὰ αὐτές; Ἡ ἀπάντησις εἶναι ἀναντίρρητα «ὄχι», μέ τὴν προϋπόθεσις ὅμως ὅτι, ὅσοι θέτομε θέμα περὶ αὐτῶν, νά ψελλίζουμε μέ ὅλο μας τό εἶναι πρὸς τὸν Παράκλητο, πρὶν ἀπὸ τὴν ἀρχὴ ὁποιασδήποτε συζήτησις, τό «ἐλθέ καὶ σκήνωσον ἐν ἡμῖν», διώχνοντας κάθε πειρασμό αὐτοδικαίωσης καὶ ἔχοντας πάντοτε τὴν σώζουσα βεβαιότητα ὅτι «ἡ θεῖα χάρις ἡ πάντοτε τὰ ἀσθενῆ θεραπεύουσα καὶ τὰ ἐλλείποντα ἀναπληροῦσα» ἔχει τὸν πρῶτον καὶ τὸν τελευταῖον λόγον. Γι' αὐτό καὶ σέ ὅσους ἐναπέθεσε τὴν τιμὴ καὶ τὴν

ἐμπιστοσύνη τῆς πατρικῆς καθοδηγήσεως αὐτοῦ τοῦ κόσμου, ἐνός ὄντως ἐκκοσμικευμένου κόσμου μέ πολλές προκλήσεις ἀλλά καί μέ μεγάλες δυνατότητες, ἀναμένει τήν ἀνταπόκριση καί τήν ἐκπλήρωση τοῦ χριστοῦ αὐτοῦ ὁραματισμοῦ. Οἱ πιστοί ἀναζητοῦν παρηγοριά καί καθοδήγηση, οἱ νέοι ἔμπνευση καί ἐλπίδα, καί ὁλόκληρη ἡ κοινωνία τήν μαρτυρία τῆς ἀγάπης τοῦ Χριστοῦ μέσω τῆς διακονίας μας.

Ὡς Ἐπίσκοπος καί Ποιμενάρχης τῆς φιλοξενούσης τό Συνέδριο αὐτό ἐκκλησιαστικῆς ἐπαρχίας, τῆς Τοπικῆς μας Ἐκκλησίας τοῦ Περιστερίου, σέ μιά ἐποχή αὐξανόμενης ἐκκοσμίκευσης ἀλλά ταυτόχρονα καί σέ μιά ἐποχή νέων ποιμαντικῶν εὐκαιριῶν..., ἀσπαζόμεθα ἅπαντας «ἐν φιλήματι ἀγίῳ» εὐχόμενοι «ἐν Ἁγίῳ Πνεύματι» αἴσια καί καρπογόνο τήν διεξαγωγή τῶν ἐργασιῶν του.